

Forslag til Lov

om

Udvidelse af nogle for Danmark udkomne almindelige Anordninger til Færøerne,

saaledes, som det findes i Anhang til Rigsdagstidenden, og ved den derpaa stedfundne Afstemning blev det eenstemmigt vedtaget med 30 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil derefter blive at tilstille Formanden i det andet Thing med Anmodning om dets Fremme der.

Vi gaae dernæst over til den næste Sag paa Dagsordenen, som er Udkast til Lov angaaende, hvorledes de i Aaret 1826 eller senere fødte Personer af den forhen uværnepligtige Befolkning, som før Værnepligtslovens Kundgjørelse have ladet sig stille til Armeen, have at afholde deres Værnepligt. Det er til 3die Behandling*), denne Sag foretages. Der er intet Endringsforslag fremkommet. Jeg yeed ikke, om Nogen ønsker at tage Ordet med Hensyn til denne Sag i sin Heelhed.

Orsted: Jeg skulde vistnok ikke have havt Anledning til atter at tage Ordet i denne Sag, hvis jeg ikke ved et Tilfælde i Lovdags var bleven forhindret i at fremsætte de Erindringer, som jeg havde tænkt at gjøre imod de Foredrag, som dengang bleve holdte. Det er iøvrigt muligt, at jeg ikke gjør mig et fuldstændigt rigtigt Begreb om disse, da jeg blev forhindret i at høre dem til Enden, og jeg først i dette Dieblik har faaet den Landsthingsridende, hvori disse Foredrag — sjøndt endnu ikke i deres fulde Udstrækning — findes. Men jeg skal dog, siden jeg tidligere har yttret mig om Sagen, nu yderligere anføre mine Grunde, hvorfor jeg troer, at man gaaer de omhandlede Stillingsmand for nær ved det Lovudkast, som foreligger. Det er af den høitærede Ju-

stisminister anført, at man, dengang Loven af 12te Februar 1849 udkom, vilde have været besejret til at renoncere paa al den Ret, man havde imod dem, der allerede, da de vare frie for Værnepligt, havde paataget sig Stillingen, og da at behandle dem, som om disse Stillinger ikke vare til. Dette skal jeg paa ingen Maade modstige. Jeg troer, at dette vilde i enhver Henseende have været juridisk rigtigt, og med Hensyn til adskillige Classer af de omhandlede Personer var det vist det ene Rette, man kunde have gjort. Men den høitagtede Justisminister tilstaaer, at det ikke er skeet, — at der ikke er bleven tænkt derpaa, da Loven af 12te Februar 1849 udkom, og at de 4 Udskrivningsanordninger, som siden ere udgaaede, heller ikke have taget Hensyn til de omhandlede Personer, men at de derimod indskrænkede sig til de Personer, som efter de Aldersclasser, der ere betegnede i Loven af 12te Februar 1849, stode for Udskrivning, og at altsaa de omhandlede Personer ikke ved dem bleve rammede. Nu efter flere Aars Forløb at vende om til en anden Regel, og behandle dem som om de nu vare 22aarige, uagtet de nu ere 25 eller 26 Aar, eller have opnaaet en hvilken som helst anden Alder, for derved at faae Noget, hvortil man kan knytte et Tillæg til den Tjenestepligt, de have havt at forrette ifølge Stillingerne, som man lod blive ved Magt, — det forekommer mig ikke at have nogen tilstrækkelig juridisk Begrundelse. Det forekommer mig ogsaa at maatte føre til adskillige Ubilligheder, navnlig mod de Personer, som jo have maattet troe, at, da den Tjeneste, de havde paataget sig efter Stillingscontracten, var ophørt, de saa ikke længere havde nogen Tjenestepligt at yde. Det vil navnlig være Tilfældet med dem, der, som ikke fødte værnepligtige, paatog sig Stilling for dem, der vare udfrevne i Overensstemmelse med Septemberloven af 1848. Men jeg har desuden søgt at udvikle, hvorledes der fra andre Sider heller ikke er nogen tilstrækkelig Grund, hvorfor man et skulde inddrage Personer under en Tjenestepligt, som man ikke hidtil, da den rette Tid dertil var, har villet gjøre gjældende, og at man ikke kan betragte det som nogen særdeles Fordeel for de Indivi-

*) De tidligere Behandlinger af denne Sag findes Sp. 1318—1329 (1ste Behandling) og Sp. 1371 ff. (2den Behandling).